

VEFALI DOSTUMUZ HEP YANIMIZDA MI?

Hayatın çalkantılı sürecinde bizi diri ve canlı tutan etkenlerden birisi de anılar ve hatıralardır. Özellikle, kendimizi tanıdığımız, bildiğimiz dönemlerdeki yerini apayrıdır. Onları hatırladıkça yüreğimizin sıkıntıları gider, kalbimizin ritim bozukları anında terk eder, sadrımızın darlığı yitikleşerek yerini genişliğe buyur eder. Susuzluktan 'ah'ı dillendiren bir çiçeğe, su verildiğindeki 'kendini bulma' görüntüsü bizde de oluşur, anıların geçmişin film şeridinden bugünün demine yansısıyla.

Çocukluğumuzun yaşamışlıkları bizimle hep beraberdir. Hayatın meşguliyetlerinin olması unutulmalarına engel değildir. Her nefes alışımızda onlar da bizimle beraber nefeslenirler. Gölge misali bizi hep takip ederler. Ki biz, zarar görmeyecek şekilde muhafaza etmeye çalışır, tüm çaba ve gayretimizi harcarız. Eğer bu unutulmaz anı bir madde ise; kullanırken dikkatli olmanın en üst derecesinin gereklerini yapar, yatarken ya yastığımızın altına ya da evde zarar görmeyeceği yerde koruma altına alırız. Aile bireylerinden kimsenin dokunmasına, bakmasına gönlümüz razı olmaz, suratımız asılır, boynumuz bükülür, sessizce suskunluk moduna gireriz. Anılar bizsiz, biz anlarsız olamayız.

Yıl 1970... İlkokulu bitirip ortaokula gideceğimin yazı. Ağustos ayının sıcaklığının en üst derecelerde olduğu zaman. İstanbul'dan annemin ziyaretine gelen Faruk dayımın bana verdiği küçük bir kitap... Ki benim ilk kitabım, ilk aldığım hediye. Hayalimin kütüphanesinin ilk kitabı aynı zamanda. Mustafa Yazgan Bey'in 'On Tesbih Tanesi' adlı hikaye kitabı. O zaman dilimindeki neşe ve sevincimi kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Aradan yaklaşık yarım asır geçmesine rağmen bugün yaşamış gibi hissederim kendimi o günü hatırladığımda.

Yıl 1971. Eskişehir Beylikova Mehmet Avdan Ortaokulu birinci sınıftayım. 'Mıstık' adlı piyeste 'Ali' rolünü Türkçe öğretmenim Nesrin Kaya bana verdi. Yıl sonunda piyesimizi öğrenci arkadaşlarımıza ve halkımıza oynadıktan sonra okulda tüm rol alan arkadaşlarımıza okul idaresi kitap hediye ettiler. Benim nasibim ise, Türkçe öğretmenim Hasan Meral'in verdiği 'Kahramanlık Şiirleri' adlı kitaptı. Kütüphanem yavaş yavaş zenginleşiyordu. Gece gündüz demeden hemen okudum. Okulumuzda İngilizce derslerine giren, ziraat teknisyeni Muzaffer Çağlayan hocam da 'Rabiat-ül Adeviyye' isimli kitabı hediye etmişti. Üçüncü kitaba sahip olmuştum. Kitapların bana hediye edildiği zamanın demlerini hiç ama hiç unutamam. Sevincimin, mutluluğumun, keyfimin kuş gibi kanatlanıp bulutlarla dost olup dolaştığını da.. Eti bisküvi kutusundan olan kütüphanemin kitap sayısı ziyadeleşmekteydi. Her gün onlara bakar, sever, koklar, kontrol eder, nazik ve kibarca yerlerine koyardım.

Yıl 1975... İstanbul İmam-Hatip lisesindeyim. O yılın yaz döneminde Haznedar Merkez Camiinde, yaz dönemi Kur'an kursunda görev aldım. Bahçelievler Çinili Kur'an kursunda da kalıyordum. Benden bir üst sınıfta olan Ramazan Dikmen'le beraberiz. Çok okuyan bir abimdi. Elinden kitap düşmezdi ki adını 'Ayaklı Kütüphane' koymuştuk. İlk ücretimizi aldığımızda, Üstadım Sezai Karakoç'un o zamana kadar yayınlanan tüm eserlerini getirmişti. Yaklaşık on iki adet kitaptı. Kütüphanem zenginleşiyordu. O yaz döneminde hemen hemen bunların tamamını okudum. Dünyada benden zengini yoktu. Çünkü köyde üç, burada da on iki kitabım vardı.

Yıllar geçmesine rağmen, yaşadığım bu tatlı ve huzur verici anları unutamıyorum. Her hatırlayışımda dostlarımla dertleşiyor gibi olurum. Rahatlar, ferahlar, neşelenir, umut ve ümitlerimi tazelerim. Kitap, beni hiç yalnız bırakmayan sadık ve vefalı dostumdur her zaman.

Siz ne düşünürsünüz bilemiyorum ama kitap, en sadık ve vefalı dosttur. Geniş bir dünyadır. Deryaya kulaç atmadır. Hakiki zenginliktir. Solmayan bir gül ve çiçektir. Yol gösterici kutup yıldızı ve deniz feneridir. Gerçek hazinedir.

Hakikati gösteren aynadır. Uygarlık ve medeniyet ışığının öz maddesidir. Ruhun en şifalı ilacıdır. Gündüz ısıtan, sarmalayan bir güneş, gece gerçeği ortaya çıkaran hilal, ruhunu sükuna erdiren bir yıldızdır. Gönle düşen katredir. Sıkıntıları örten kar kristalidir. Ruhun baharıdır. Hazan mevsiminin devasıdır. Gözün feridir. Dilin gıdasıdır. Hayat ağacının köküdür. Yaşamın çağlayanı ve şelalesidir. Yürek kuşunun cıvıltısı, ömür yolunun duraklarındaki huzur kılavuzu, yol göstericisidir. Namedir. Muştudur. Nimettir. En güzel miras ve hediyedir.

Günümüz teknolojisi özellikle de sosyal medya ağları çoğumuzu kendine sanki ipotekledi. Çevremize baktığımızda gördüğümüz manzara dehşet verici. Yürürken, otururken, taşıt araçlarında iken, elimiz telefon tuşlarında, gözümüz de tuşladıklarımızda. Etrafımızdakilerden habersiz nefes alıp veriyoruz. Nedense tuşlar yerine kitap sayfalarına dokunmayı düşünmüyoruz. Sonra da kitap okumanın olmadığını ya da çok düşük olduğunu ifade ederek şikayette bulunuyoruz. Kendimize bir soralım şimdi. Hiç kitap hediye ettik mi ? Çocuklarımıza, yeğenlerimize, tanıdıklarımıza, arkadaş ve dostlarımıza kitap hediye ederek vefalı ve sadık dostları olmalarını sağladık mı ? Sizin de vefalı dostunuz var mı ve sizinle beraber mi ? Ne dersiniz ?